Послѣдни тѣ часове на единъ младъ поетъ въ тѣмницѣ.

„Ардо! любезна моя ардо, най-вѣрен мой другарю не излѣтвай ардо послѣдны тѣ ми признания!"

Сърце то ми непрѣстанно біе, скрѣбта въ бодливы тѣ си лакціе мя е стегнала, освящалъ болка; нъ по краи устны тѣ ми гласъ тъ едвамъ лѣти и въ часъ отсѣва! Тѣй слабица въ своя въздухъ уморена пада на землѣ тѣ и тъжно издъхва!

„Завій ардо, завій, не мои тѣ страданія, които съ годины тѣ мъ тукъ, не отдалеченыя тѣ ми въ мракъ приворъ, нито сълзи тѣ ми които нами-рамъ по невкога душевна утѣха, нъ сърцѣ та ми ардо, отъ рѣ та ми завій и нѣка ме чюе и небо и земля!"

Отъ както се неволно отрѣкоръ отъ сѣдалѣ тѣ на ~~сърцѣ тѣ~~ мартвы тѣ, отъ както сами, кито тласнатъ въ подземіе привѣ, отъ тогасъ, чарны тѣ ми косы побѣлѣ, както стъбло то на дрва, и дни тѣ ми на брѣчкы по челото ми се исписали! Нъ въ тѣмны вѣкочи нощь, не сѣмъ тѣ тѣ хвѣрлилъ колко тѣ тѣ пролѣзъ за е вселила мъсто тлачевно примище. Колко тѣ тѣ орелъ тѣ си е протѣнилъ пъ то и дѣ тѣ свои тѣ крила!

ГРАДСКА БИБЛИОТЕКА